

Arrest

nr. 99 128 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 30 mei 2012 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 augustus 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die op 3 september 2012 per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Alisheng dat gelegen is in het gelijknamige district van de provincie Laghman. U bent Pashtu van etnische origine en bezit de soennitische geloofsovertuiging. Uw vader, een oud Hezb-i-Islami lid startte na het vertrek van de Russen uit Afghanistan een winkel in Jalalabad, samen met ene dr. A.(...) die gelieerd was aan jihadi commandant H.(...) A.(...). Naar aanleiding van een conflict met A.(...) werd uw broer H.(...) gedood. U was toen ongeveer zeven jaar oud. Naar aanleiding hiervan besloot uw andere broer A.(...) H.(...) zich aan te sluiten bij de groep van H.(...) Z.(...), een berucht Jihadi commandant uit uw regio. Tijdens het talibanregime vocht uw broer aan de zijde van Haji Zaman. Toen het regime van Karzai vorm kreeg keerde uw familie vanuit Jalalabad terug naar Alisheng. In Saur 1390 (april-mei 2011) werd u samen met uw broer A.(...) H.(...) gekidnapt door taliban uit het ouderlijke huis te Alisheng. Jullie werden door hen weggebracht maar kwamen onderweg terecht in een gevecht tussen jullie ontvoerders en een patrouille van het Afghaanse leger. U slaagde erin te ontsnappen toen de talib die u onder controle hield door het leger werd neergeschoten. U was niet veraf van huis waardoor u te voet naar huis kon vluchten. Enkele dagen later werd het levenloze lichaam van uw broer nabij uw woning achtergelaten. Uw familie ontving eveneens een dreigbrief van de taliban. Toen werd er besloten om opnieuw naar Jalalabad te verhuizen. Omdat u persoonlijk gevisieerd werd door de taliban werd er besloten dat u Afghanistan moest verlaten. Uw vader regelde een smokkelaar en via Iran en Pakistan reisde u naar Griekenland waar u een half jaar verbleef. Vervolgens reisde u verder naar België waar u zich vluchteling verklaarde op 31 mei 2012. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de taliban. Ter staving van uw asielrelaas bezorgde u het Commissariaat-generaal volgende documenten op 20 augustus 2012: uw originele taskara (Afghaanse identiteitskaart) en kopieën van een andere taskara en die van uw vader. Een dreigbrief van de taliban en een krant.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen gedaan tijdens het gehoor op het CGVS op 13 augustus 2012 aangaande de belangrijkste feiten die wijzen op uw vrees ten aanzien van de taliban op bepaalde punten verschilden van uw verklaringen gedaan tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkele maanden eerder op 12 juni 2012. Zo verklaarde u aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat het levenloze lichaam van uw broer drie dagen na uw ontsnapping in de omgeving van uw ouderlijke woning was achtergelaten. Tevens beweerde u toen dat het hoofd van uw broers lichaam was afgesneden. Ten slotte liet u optekenen dat uw oom langs moederszijde enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan vermoord werd door de taliban. (zie DVZ, Vragenlijst, vraag 5, 12 juni 2012). Ten overstaan van het CGVS daarentegen liet u aanvankelijk verstaan dat het lichaam van uw broer vijf dagen na uw ontsnapping aan de familie was terugbezorgd (CGVS, p. 7). Dit bevestigde u later andermaal expliciet (CGVS, p. 8). Als het CGVS u dan confronteerde met uw eerdere verklaringen die u aflegde bij de DVZ beweerde u plots dat het drie, vier of vijf dagen later kan geweest zijn. Rekening houdend met het belang van deze gebeurtenissen voor uw asielmotieven die bovendien in een recent verleden plaatsgrepen mag toch verwacht worden dat u hierover eenduidige en preciezere verklaringen kunt afleggen. U beweerde tevens dat het lichaam van uw broer met messteken was toegetakeld en hij in het hoofd was geschoten (CGVS, p. 13). U ontkende nu dat u hebt verklaard dat uw broers hoofd was afgesneden. Wat betreft de moord op uw oom hield u heden vol dat u zich op het moment van de feiten al in België bevond wat niet in overeenstemming is met uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 5). U suggereerde dus dat uw verklaringen destijds niet correct in de vragenlijst zijn weergegeven. Dit is echter geen afdoende excuus. Het schriftelijk verslag van dit interview werd u immers in het Dari voorgelezen en dit ondertekende u ter goedkeuring. Het heeft er dus alle schijn van dat u over een tijdspanne van enkele maanden niet bij machte bent eenduidige verklaringen af te leggen over datgene wat zich in Afghanistan heeft afgespeeld veeleer dan dat er sprake zou zijn van administratieve vergissingen. Hierdoor komt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling te staan.

Wat er ook van zij, ook op basis van uw overige verklaringen gedaan op het CGVS kan er geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

U verklaarde dat uw broer, A.(...) H.(...), voor en tijdens het talibanregime vocht aan de zijde van Jihadi commandant H.(...) Z.(...) (G.(...)). In de maand saur van het jaar 1390 (april-mei 2011 volgens

de Gregoriaanse kalender) zouden u en uw broer door taliban vanuit uw ouderlijke huis zijn ontvoerd. Ten eerste is het nogal bevreemdend te noemen dat u noch uw overige familieleden in de afgelopen jaren enige problemen van welke aard dan ook hebben gekend. Als u gevraagd werd waarom jullie nu plots, meer dan tien jaar na het regime van de taliban, door de taliban gevisieerd werden verwijst u louter naar de activiteiten van uw broer tijdens deze periode (CGVS, p. 7). Dat de taliban nu plots besloot jullie te ontvoeren en uw broer ook om het leven te brengen is op zijn minst vreemd te noemen. U beweerde dat de taliban in uw regio wellicht een lijst had met mensen die voor Haji Zaman actief waren waardoor jullie in de problemen kwamen (CGVS, p. 8). Dit betreft echter een veronderstelling die u niet met concrete aanwijzingen kunt staven. U had verder ook het vermoeden dat er mensen uit uw dorp banden hadden met de taliban maar ook dit kon u niet concreter toelichten (CGVS, p. 7). U had het in dit verband over ene Chapaw uit uw dorp die bij de taliban zou zijn aangesloten. Dat hij betrokken zou zijn bij de bedreigingen aan jullie adres is echter opnieuw een pure veronderstelling. Uw blote bewering dat het zo moet zijn omdat hij uit hetzelfde dorp afkomstig is en informatie over jullie bezit is weinig concreet van aard (CGVS, p. 12). Verder haalde u aan dat de macht van de taliban in uw regio de laatste jaren is toegenomen waardoor zij hun kans zien om wraak te nemen voor het verleden (CGVS, p. 8). Nochtans gaf u eerder aan dat jullie de laatste vier jaar zonder problemen in Alisheng leefden, en ook uw broer, die in Jalalabad woonachtig was, kwam geregeld op bezoek (CGVS, pp. 3 & 8). Ook eerder waren er geen problemen geweest, getuige daarvan jullie terugkeer naar de regio Alisheng. Indien de taliban in uw regio daadwerkelijk de laatste jaren machtiger is er geworden en zij aan de basis zouden liggen van uw vlucht uit Afghanistan klinkt het vreemd in de oren dat u er al die jaren zonder problemen vertoefde.

Dat uw broer A.(...) H.(...) recentelijk nog politiek actief geweest is dient op basis van uw verklaringen eveneens te worden betwijfeld. Zo verklaarde u vooreerst dat uw broer ten tijde van de kidnapping niet meer politiek actief was om meteen daarop te beweren dat er weliswaar geen gevechten meer plaatsvonden maar uw broer wel nog bij de groepering van Haji Zaman betrokken was (CGVS, p. 7). Niet veel later beweerde u alsnog dat uw broer 'misschien' deelnam aan gevechten indien dit nodig geacht werd (CGVS, p. 8). Als u dan gevraagd werd dit concreet toe te lichten ontweek u de vraag door te beweren dat hij 'misschien' betrokken was bij de verkiezingscampagne van Haji Zaman. Dergelijke verklaringen zijn allerm minst overtuigend te noemen. De parlementsverkiezingen waarover u het had vonden overigens al in 2005 plaats en in tegenstelling tot wat u beweerde werd Haji Zaman niet verkozen als parlements lid. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat hij weliswaar in 2005 aankondigde om terug te keren naar Afghanistan om aan de verkiezingen deel te nemen, zeer tegen de zin van de Afgaanse autoriteiten. Nergens blijkt uit de informatie dat hij daadwerkelijk deelnam aan de verkiezingen of verkozen werd. Volgens Anso was hij in maart 2006 nog steeds in Pakistan (zie blauwe map, 3). Behalve deze verkiezingen bracht u geen andere feiten of gebeurtenissen aan waarbij uw broer eventueel betrokken was. Deze onjuiste en onvolledige informatie kan dus absoluut niet volstaan om geloof te hechten aan uw bewering dat uw broer recentelijk politiek actief was in dienst van Haji Zaman. Dat u het een en ander weet over de persoon Haji Zaman doet geen afbreuk aan die veronderstelling. Informatie over het leven en de activiteiten van Haji Zaman zijn immers eenvoudig via wat opzoekingswerk te bemachtigen.

In het licht van de reeds geuite twijfel aangaande uw verklaringen betreffende de problemen die tot uw vertrek uit Afghanistan hebben geleid doen ook uw verklaringen over uw spectaculaire ontsnapping uit handen van de taliban veeleer geforceerd aan. Dat u zich in tegenstelling tot uw broer schijnbaar aan de taliban wist te onttrekken tijdens een schietincident en vervolgens gewoon terug naar huis ging is in het licht van het voorgaande moeilijk te geloven. Veeleer dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag doorspekt is van opzienbarende gebeurtenissen met dramatische afloop voor enkele van uw familieleden, en dat terwijl u zelf merkwaardig genoeg steeds op tijd imminente problemen wist te ontlopen.

Elk van deze motieven kan op zichzelf niet leiden tot onderhavige beslissing, maar samen gelezen, leiden deze motieven noodzakelijkerwijze tot de conclusie dat u uw asielaanvraag onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. De documenten die u voorlegde zijn niet bij machte de beoordeling van het CGVS alsnog te wijzigen. Deze hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Verder verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat de bewijswaarde van dergelijke Afgaanse identiteits- en andere documenten relatief is aangezien deze, zowel binnen als buiten Afghanistan, op illegale maar eenvoudige wijze verkrijgbaar zijn.

Wat betreft uw aanvraag tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus ten gevolge een intern gewapend conflict overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c van de vreemdelingenwet moet in uw geval besloten worden dat u het reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precaire veiligheidssituatie in het district Alisheng in de provincie Laghman kunt vermijden door zich elders in

Afghanistan te vestigen. Het CGVS stelde immers vast dat u zich in het verleden al elders vestigde met uw familie als u zich hiertoe genoodzaakt zag. U verklaarde verder dat uw familie ook na de financiering van uw reis naar België nog over eigendom beschikt in uw geboorteregio Alisheng en in de stad Jalalabad in de naburige provincie Nangarhar. Tevens genoot u jarenlang privéonderwijs waardoor u de beide landstalen, Dari en Pashtu, actief beheerst (CGVS, p.). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u zich in een andere regio kunt vestigen. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich hiervoor baseert vindt u terug in het administratieve dossier (blauwe map, 1 & 2)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt *“De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid en haar Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid”* aan als eerste verwerende partij.

2.2. De in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij kan niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot haar bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige partij die dienstig tot verweer kan worden geroepen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening houdt met de verschillende motieven vermeld in zijn asielaanvraag. Met betrekking tot de contradicties in zijn verklaringen laat hij gelden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de zeer korte tijdsduur van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds, en anderzijds met het gegeven dat aan de *“vermeende tegenstrijdigheden”* een zodanig belang wordt gehecht dat niet in overeenstemming is met de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Zo hecht de commissaris-generaal, aldus verzoeker, belang aan klein details zoals het aantal dagen tussen zijn ontsnapping en de ontdekking van het levenloze lichaam van zijn broer bij zijn ouderlijke woning. *“Dat verzoeker hierover overigens preciseerde op het Commissariaat Generaal dat m.b.t. de verklaringen die door hem werden afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, hij het achterlaten van het levenloze lichaam van zijn broer situeerde ongeveer drie, vier of vijf dagen na zijn ontsnapping”*. Verzoeker voegt eraan toe dat hij duidelijk weergaf dat hij dit niet exact meer wist. Met betrekking tot de contradictie in zijn verklaringen over de verwondingen aan het hoofd van zijn broer oppert hij dat de commissaris-generaal simpelweg zijn verklaringen terzijde schuift die hiervoor een verklaring bieden en zich beroept op het gegeven dat het schriftelijk verslag op de Dienst Vreemdelingenzaken hem werd voorgelezen in het Dari. Hij meent dat de commissaris-generaal hierbij een volledig partijdige houding aanneemt aangezien hij zijn verklaringen hierover volledig negeert. Verzoeker merkt vervolgens op dat de tolk die werkzaam is op de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal geen enkele eed heeft afgelegd en er geen garanties worden geboden op een volledig correcte vertaling van zijn relaas, dat de commissaris-generaal buiten de initialen van de tolk zelf geen nummer van de tolk vermeldt zodat zelf niet eens kan worden nagegaan wie de tolk was die aanwezig was op de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat er ook geen advocaat wordt toegelaten bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens verzoeker kan de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal onmogelijk volhouden dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig waarheidsgetrouw zijn gebeurd zodat hierbij dan ook niet kan worden verwezen naar die verklaringen om voor te houden dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Verder poneert hij dat hij enkel weergeeft wat hij heeft vernomen van zijn broer A.H. met betrekking tot diens activiteiten destijds en betreffende Jihadi commandant Haji Zaman. Verzoeker, die stelt dat hij niet anders kon dan zijn problemen hiermee in verband brengen, meent dat de plotse reactie van de taliban moeilijk anders kan verklaard worden en dat er van hem niet kan verwacht worden dat hij alle details kent van het plotse optreden van de taliban. *“Da het feit dat verzoekers broer actief was aan de zijde van de Jihadi commandant dan ook voor verzoeker de enige plausibele verklaring kon zijn temeer zijn broer werd vermoord”*. Er kan, aldus verzoeker, geen enkel argument geput worden uit het feit dat noch hijzelf noch zijn familie de voorgaande jaren voor april-mei 2011 geen problemen kende (met de taliban). Men kan dan ook moeilijk van hem verwachten dat hij de onmiddellijke reden kent van het plotse optreden van de taliban. Voorts laat hij gelden dat hij nooit heeft gepretendeerd volledig op de hoogte te zijn van de details m.b.t. de activiteiten van zijn inmiddels overleden broer. Hij stelde duidelijk dat, zo licht hij toe, zijn broer *“misschien”* betrokken was bij de verkiezingscampagne van Haj Zaman zodat hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor zijn beperkte kennis hieromtrent. Verder betoogt hij dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat hij de informatie die hij dan wel kon geven over Haji

Zaman via eenvoudig opzoekingswerk kon vernemen. De commissaris-generaal laat na, aldus verzoeker, aan te tonen waar men welke informatie kan terugvinden over de details die hij hieromtrent gaf. Verzoeker acht de appreciatie van de commissaris-generaal inzake zijn ontsnapping geforceerd en hij wijst erop dat niet wordt aangegeven waarom zijn verklaringen niet plausibel zouden zijn. Het gegeven dat een dergelijke ontsnapping als gevaarlijk en zeer spectaculair kan worden bestempeld doet naar zijn mening nog geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. De commissaris-generaal geeft, zo merkt hij op, niet aan welk kader of welke normen hij hanteert om uit te gaan van het onmogelijke in zijn spectaculair relaas. Ook de aangebrachte documenten worden zonder enig onderzoek volledig terzijde geschoven, aldus verzoeker die opmerkt dat er geen enkel element wordt bijgebracht om aan te tonen dat de die stukken illegaal zouden zijn. Verzoeker citeert vervolgens uit de proceduregids van UNHCR en uit de "Note on Burden and Standard of proof in refugee Claims". Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voert hij aan dat de bestreden beslissing er ten onrechte vanuit gaat dat hij eenvoudigweg een vluchtalternatief zou hebben in eigen land door te verhuizen naar de stad Kaboel. Hij merkt op dat de commissaris-generaal in zijn motivering merkwaardig genoeg op geen enkele wijze het vluchtalternatief toetst aan de problemen die hij heeft gekend. Tot slot stelt hij dat op een zeer theoretische wijze door de commissaris-generaal een vluchtalternatief naar Kaboel wordt voorgesteld, dit ondanks de verwijzingen naar de informatie van CEDOCA en UNHCR met betrekking tot de veiligheidssituatie aldaar.

3.2. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassings sfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De rechten van verdediging zijn van toepassing op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) zijn opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal ernstige tegenstrijdigheden bevatten, (ii) het bevreemdend is dat noch hij, noch de overige familieleden problemen kenden, van welke aard dan ook, de jaren voorafgaand aan de ontvoering door de taliban in april-mei 2011, (iii) zijn verklaring dat zijn broer A. H. recentelijk nog politiek actief is geweest twijfelachtig is, (iv) zijn verklaringen over zijn spectaculaire ontsnapping uit handen van de taliban geforceerd aandoen, (v) hij het reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precaire veiligheidssituatie in het district Alisheng in de provincie Laghman kan vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen, meer bepaald in Kaboel, (vi) er actueel voor burgers in de Afghaanse hoofdstad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en (vii) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

3.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal stelde immers terecht vast dat verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze nadien afgelegd op het Commissariaat-generaal verschillende manifeste tegenstrijdigheden bevatten.

Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker het volgende: “(...) 3 dagen na mijn ontsnapping was het lichaam van mijn broer aan het huis gegooid. Ze hadden zijn hoofd eraf gesneden. Ik vrees hetzelfde lot als mijn broer. Daarom hebben mijn ouders besloten om me weg te sturen zodat taliban mij niet kon vermoorden. Een paar dagen voor mijn vertrek is mijn oom (langs moederszijde) vermoord door taliban” (Vragenlijst DVZ 12 juni 2012, p. 3).

Op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker echter tot tweemaal toe uitdrukkelijk aan dat het dode lichaam van zijn broer niet drie, maar pas vijf dagen na zijn ontsnapping bij hen thuis werd bezorgd (gehoorverslag 13 augustus 2012, p. 7 en 8). Toen men hem confronteerde met de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen wees, repliceerde verzoeker: “zelfs nu als ik vijf zeg, het was drie, vier of vijf dagen later” (*Ibid.*, p. 8). Ook met betrekking tot de verwondingen van zijn broer weken verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal sterk af van zijn eerdere verklaringen. Immers, waar hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat het hoofd van zijn broer er was afgesneden, gaf hij in strijd hiermee tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat er tekenen waren van een mes zijn lichaam en dat hij in het hoofd was geschoten (*Ibid.*, p. 13). Wanneer de commissaris-generaal hem er vervolgens mee confronteerde dat hij tijdens het eerste interview had verklaard dat het hoofd van zijn broer was afgesneden, antwoordde hij als volgt: “Nee, ik zei tijdens vorig interview dat het op slechte manier was gebeurd, niet dat hoofd er af was” (*Ibid.*), een uitleg die nergens steun vindt in het verslag van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch er daarentegen tegen indruist. Verzoekers verklaringen lopen ook uiteen met betrekking tot de moord op zijn oom langs moederszijde, commandant A. W.. Waar hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had geopperd dat deze een paar dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan door de taliban was vermoord, verklaarde hij daarentegen bij het Commissariaat-generaal dat hij zich al in België bevond op het ogenblik van de moord (*Ibid.*, p. 5). Toen men hem met deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen confronteerde, poneerde verzoeker dat A. W. een paar dagen voor zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd vermoord en hield hij vol dit ook zo tijdens dat interview te hebben verklaard (*Ibid.*, p. 5), een uitleg die evenwel nergens steun vindt in het verslag van dat gehoor, doch integendeel erdoor wordt tegengesproken.

Het verslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd in het Dari voorgelezen aan en voor akkoord ondertekend door verzoeker, die hiermee uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen in het verslag juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (vragenlijst 12 juni 2012, p. 4). Verzoeker formuleerde geen enkele kritiek op het (verloop van het) gehoor en had, toen hem op het einde uitdrukkelijk werd gevraagd of hij iets had toe te voegen, geen opmerkingen. Toen hem bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of hij iets wenste op te merken over zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf hij kort en duidelijk aan dat dit goed was verlopen en dat hij er het belangrijkste had kunnen zeggen (gehoorverslag 13 augustus 2012, p. 2). Over eventuele vertalings- of tolkproblemen of de korte duur van het interview repte hij met geen woord. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker aan de tolk goed te begrijpen. Hij maakte ook daar op geen enkel moment melding van eventuele vertalings-, tolken- of andere problemen.

Verzoekers huidige *a posteriori*-kritiek op het verloop van zijn gehoren, in het bijzonder op de tolken, en zijn twijfel omtrent de juistheid van de vertalingen is gelet op het voorgaande dan ook allerminst ernstig aangezien verzoeker hierover nooit eerder enige opmerking maakte. Communicatieproblemen met de tolk die voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad zijn laattijdig en kunnen om deze reden niet meer nuttig worden aangevoerd.

Waar verzoeker opwerpt dat het gehoorverslag tot stand kwam via een tolk die niet geïdentificeerd is, blijkt uit de verweernota dat deze techniek wordt toegepast omwille van de confidentialiteit en om veiligheidsoverwegingen. Evenwel bevat het gehoorverslag steeds het nummer van de betrokken tolk hetgeen hem identificeerbaar maakt.

Het feit dat de tolk op wiens diensten beroep wordt gedaan tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal niet beëdigd is, heeft niet noodzakelijk een negatieve invloed op de kwaliteit van de vertaling. Ook blijkt uit de verweernota dat elke kandidaat vertaler-tolk van het Commissariaat-generaal aan een selectieprocedure wordt onderworpen alvorens hij wordt opgenomen in het tolkenbestand. Naast taalvaardigheid vormen een strikte neutraliteit,

onafhankelijkheid, betrouwbaarheid en een onberispelijk gedrag de voornaamste criteria. De taak van de tolken is strikt omschreven in een deontologische code die door de tolken voor akkoord moet ondertekend worden. Ook de tolken op de Dienst Vreemdelingenzaken dienen objectief en neutraal te zijn en het beroepsgeheim te respecteren. Bovendien kan de asielzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal zowel voor het begin van het gehoor als tijdens het verloop van het gehoor vragen dat er een andere tolk wordt aangeduid, een mogelijkheid waarvan verzoeker geen gebruik heeft gemaakt. Verzoeker geeft bovendien niet aan welke concrete problemen zouden ontstaan zijn met de tolk.

De Raad ziet niet in hoe de aanwezigheid van een advocaat bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken enige invloed zou hebben op de bestreden beslissing. Verzoeker maakte, zo weze herhaald, noch tijdens het interview, noch nadien enige opmerking over het verloop van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch gaf integendeel meermaals aan dat het goed was verlopen. Het is, zoals in de verweernota terecht wordt opgemerkt, dan ook niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing plots aan te voeren dat zijn verklaringen zoals opgenomen in de vragenlijst niet waarheidsgetrouw zouden zijn.

Verzoeker biedt geen afdoende verklaring voor de manifeste tegenstrijdigheden in zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en die nadien afgelegd op het Commissariaat-generaal. Deze contradicties hebben, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, geenszins betrekking op details, doch raken aan de kern van zijn asielrelaas.

Verzoeker blijft voorts zeer vaag en onwetend over de (politieke) activiteiten van zijn broer A. H. voor Jihadi commandant Haji Zaman. Aangezien diens bezigheden de kern van zijn asielrelaas uitmaken doordat zij, zo merkt hij thans zelf op in zijn verzoekschrift, *“de rechtstreekse aanleiding hebben gevormd van zijn problemen en de directe reden vormden tot vluchten van verzoeker”*, kon van hem redelijkerwijze een gedegen en gedetailleerde kennis hieromtrent worden verwacht, hetgeen *in casu* niet het geval is. Ook over de reden waarom de taliban hen plots viseerde, bleef hij erg vaag en beperkte hij zich tot allerlei veronderstellingen en vermoedens welke hij niet in het minst concreet kan maken.

Om voorgaande redenen kan aan verzoekers relaas geen geloof worden gehecht.

De door verzoeker neergelegde documenten wijzigen niets aan die conclusie. Immers, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, dienen documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontlenundersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (cf. RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal *“op geen enkele wijze een toetsing maakt van een mogelijk vluchtalternatief binnen Afghanistan aan de problemen die”* hij *“heeft gekend”*, merkt de Raad op dat aan zijn verklaarde vervolgingsproblemen geen geloof wordt gehecht, zodat de commissaris-generaal de mogelijkheid voor verzoeker om zich elders in Afghanistan te vestigen niet aan de voorgehouden problemen diende te toetsen.

Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeker de precare veiligheidssituatie in het district Alisheng in de provincie Laghman kan vermijden door zich in Kabul te vestigen. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van

de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in verzoekers beweerde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal van de situatie in Kabul in het licht van artikel 48/4, § 2, c) in een ander daglicht stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER